

گفت‌وگوی روزنامه صبا
با عوامل فیلم سینمایی

«عینک قرمز»

تسلخ همچون تمسخر جهان



در این گفت‌وگو به سراغ عوامل سازنده فیلم سینمایی «عینک قرمز» آخرین ساخته حسین مهکام رفته‌ایم، حسین مهکام کار خود را در سینما با فیلمنامه‌نویسی مشترک در آثاری چون «آدم، هیچ، بیست» با عبدالرضا کاهانی آغاز کرد و همچنین در آثاری چون «آزادی مشروط»، «بی حسی موضعی»، «آندرانیک»، «چهارشنبه ۱۹ دی بهشت»، «برف»، «احمد به تنهایی»، «کشیک قلب» در سمت کارگردان و نویسنده حضور داشت. در این فیلم که به تهیه‌کنندگی مرتضی شایسته است بازیگرانی چون: حامد بهداد، هادی کاظمی، الناز حبیبی، پانته آ پناهی‌ها، سروش صحت، نادر فلاح، سهیل مستجابیان و... ایفای نقش کرده‌اند. گفت‌وگو با عوامل این فیلم را در ادامه می‌خوانید.

سمیه خاتونی
گزارش

حسین مهکام، کارگردان:

نسل ما از زیر شنل مهر جویی بر آمده است

طرح و ایده فیلمنامه «عینک قرمز»، متأثر از چه مضامینی در ذهن شما شکل گرفت؟

ایده ابتدایی این فیلم با عنوانی دیگر و فضاسازی دیگری و داستانی کاملاً متفاوت، از دوستم مهدی بدرلو که اینک تهیه‌کننده بسیار موفق است، کمی بعد از تولید فیلم «بی حسی موضعی» به من پیشنهاد شد. مهدی آن موقع مدیر تولید «بی حسی موضعی» بود و از نظر من فقط مدیر تولید نبود، بلکه بسیار بسیار جهان‌کمدی آن فیلم و ذهن مرا می‌دانست. من آن ایده را چندین بار نوشتم و هر بار احساس کردیم امکان ساختش نیست.

ایده سه خطی اثر چه بود؟

اینکه آن ایده چه بود نخواهم گفت، چون «عینک قرمز» آنقدر با آن فاصله دارد که مهدی ممکن است روزی بخواهد آن ایده را بسازد و درست نیست من بیانش کنم. تا این که از مهدی اجازه گرفتم و مدل خودم را با تغییرات ماهوی بسیار تبدیل کردم به چیزی که دیدید.

با توجه به آثار قبلی شما که هر کدام تجربه‌هایی نو در ساختار سینمایی ایران هستند، «عینک قرمز» چه مباحث نو و جدیدی را پیش روی سینمایی ایران گشاده است و به دنبال پایه‌ریزی چه سینمایی است؟

راستش من تعابیر شمارا از سر لطف می‌دانم و هرگز درباره خودم این گونه فکر نمی‌کنم. وقتی فیلمنامه می‌نویسم و یا می‌سازم و حتی بعدش، ایداه این که کجای سینما ایستاده‌ام فکر نمی‌کنم. شاید هم خوب نباشد. اما ذهنم بیشتر درگیر کار مطالعاتی خودم است تا هر چیز دیگر. من فیلم ساختن را گامی در حرکت در یک پروژه دراز مدت مطالعاتی شخصی می‌دانم. اما درباره این فیلم، فاصله زمانی از فیلم «بی حسی موضعی» که فیلم سوم من بود و بعدش ساختن فیلم «احمد به تنهایی» تا «عینک قرمز» چیزی حدود چهار سال بود که طبیعتاً ذهن آدم تغییرات بسیاری می‌کند. همان گونه که جهان عوض می‌شود. آن هم جهانی که در این فاصله از یک پاندمی عجیب عبور کرده است. از سال ۲۰۲۰ و رخدادهای بعد آن، در سینما و تئاتر به دنبال کمدی گروتسکی بودم که بعدتر با

